

บทที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ ๗ เชียงใหม่ และหาดใหญ่แล้ว ได้ข้อมูลครบตามจำนวนที่กำหนดไว้คือ 400 ชุด โดยแยกเป็นกรุงเทพฯ ๒00 ชุด เชียงใหม่และหาดใหญ่เมืองละ 100 ชุด แต่เมื่อนำมาประมวลผลออกมาในครั้งแรก ปรากฏว่า ข้อมูลที่ได้ นั้น มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สูงมาก จนทำให้ข้อมูลกระจายมากจนไม่เป็นเอกภาพเดียวกันได้เลย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กลับมาดูและคัดเลือกแบบสอบถามใหม่โดยได้คัดแบบสอบถามบางฉบับออกไปในฉบับที่เห็นว่าผู้ตอบขาดความตั้งใจในการตอบแบบสอบถาม และเป็นการให้คะแนนไม่สมเหตุผล เป็นไปได้ยาก เช่น แบบสอบถามบางฉบับให้คะแนนทุกอาชีพเท่ากันหมดเลย เช่น 100 คะแนน 60 คะแนน หรือ 10 คะแนน บางฉบับก็ให้คะแนน 100 กับ 10 สลับกันไป จนครบทุกอาชีพ เป็นต้น ดังนั้นจึงคัดออกไปจำนวน 43 ชุด จึงเหลือข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้รวม 357 ชุด โดยจำแนกผู้ตอบได้ดังนี้ กรุงเทพฯ ๗ 176 คน เชียงใหม่ 92 คน และหาดใหญ่ 89 คน เมื่อคิดเป็นร้อยละออกมาแล้วจะได้ 49.3, 25.8 และ 24.9 ตามลำดับ (ดูตารางที่ 2) ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเมืองต่าง ๆ

เมือง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรุงเทพฯ ๗	176	49.3
เชียงใหม่	92	25.8
หาดใหญ่	89	24.9
รวม	357	100.0

ในการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลครั้งนี้ ส่วนใหญ่ได้ไปตามบ้านที่อยู่อาศัยต่าง ๆ จะเข้าไปสัมภาษณ์ในที่ทำงานบ้างเพียงเล็กน้อย ซึ่งผู้ตอบมีทั้งเพศชายและหญิง และเป็นที่น่าสนใจเห็นว่า ผู้ที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์และรวมทั้งผู้ที่อยู่บ้านนั้น มักจะเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้ต่างกันมากนัก โดยผู้ตอบเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ร้อยละ 5.8 เท่านั้น

คือผู้ชายร้อยละ 47.1 และผู้หญิงร้อยละ 52.9 ซึ่งก็อยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน ดังนั้นเรื่องค่านิยมในเกียรติภูมิของอาชีพนั้นเป็นการได้มาจากบุคคลทั้งเพศชายและหญิงที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน และเมื่อมาพิจารณาถึงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ก็พบว่า ผู้ตอบจำนวนร้อยละกว่า 50 ที่มีอายุอยู่ในช่วง 21 - 30 ปี และรองลงมาคือ 31 - 40 ปีร้อยละ 21.8 แต่มีผู้ตอบเพียงร้อยละ 25 หรือเพียง 9 รายเท่านั้นที่เป็นผู้อยู่ในวัยต่ำกว่า 20 ปีและสูงกว่า 60 ปี ดังนั้นจึงถือได้ว่าผู้ตอบส่วนใหญ่อยู่ในวัยแรงงานและจึงได้ค่าเกียรติภูมิจากผู้ที่อยู่ในวัยแรงงานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งถือว่าตรงตามจุดประสงค์ที่เราต้องการ และเมื่อดูระดับการศึกษาแล้วพบว่า ผู้ตอบส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งหนึ่งคือ ร้อยละ 56.0 หรือเท่ากับ 200 คน ที่เป็นผู้มีการศึกษาในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา รองลงมาคือ 23.8 และ 19.3 สำหรับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาตามลำดับ การที่ได้รับค่าเกียรติภูมิมาจากบุคคลที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษานี้ จึงถือว่าเป็นข้อมูลที่มีแนวโน้มไปในทางที่ดี (ดูจากตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ร้อยละและจำนวนของผู้ตอบจำแนกตาม เพศ อายุ และการศึกษา

ตัวแปร		ร้อยละ
<u>เพศ</u>	ชาย	47.1 (168)
	หญิง	52.9 (189)
<u>อายุ</u>	ต่ำกว่า 20 ปี	2.5 (9)
	21-30 ปี	52.1 (186)
	31-40 ปี	21.8 (78)
	41-50 ปี	16.8 (60)
	51-60	4.2 (15)
	สูงกว่า 60 ปี	2.5 (9)
<u>การศึกษา</u>	ประถมศึกษา	19.3 (69)
	มัธยมศึกษา	23.8 (85)
	สูงกว่ามัธยมศึกษา	56.0 (200)
	อื่น ๆ	0.6 (2)

เมื่อพิจารณาอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถามแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ตอบจำนวน 3 อาชีพ ที่มีปริมาณใกล้เคียงกัน คือ รับราชการรัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย และรับจ้าง โดยตอบเป็นร้อยละ 26.9, 26.3 และ 27.2 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นการกระจายออกไปทั้งในภาครัฐบาลและภาคเอกชน รวมถึงอาชีพอิสระอีกด้วย สำหรับอาชีพอื่น ๆ ที่พอจะมีให้เห็นอยู่บ้าง คือผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูงมีร้อยละ 7.0 แม่บ้านนักศึกษา 5.6 พนักงานบริการ 4.2 และเกษตรกร 1.1 ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ตอบแบบสอบถามนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์คือ ต้องการผู้ตอบเป็นบุคคลที่อาศัยในเมืองใหญ่ ซึ่งก็จะมีอาชีพเกษตรกรน้อยกว่าอาชีพอื่น ๆ (ดูตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ร้อยละของผู้ตอบจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ร้อยละ (คน)
เกษตรกร	1.1 (4)
รับราชการรัฐวิสาหกิจ	26.9 (96)
ค้าขาย	26.3 (94)
ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง	7.0 (25)
รับจ้าง	27.2 (97)
พนักงานบริการ	4.2 (15)
แม่บ้านและนักศึกษา	5.6 (20)
อื่น ๆ ไม่ตอบ	1.7 (6)
รวม	100.0 (357)

ในการศึกษาค่านิยมและแนวคิดของบุคคลนั้น สิ่งหนึ่งที่จำเป็นต่อการคำนึงถึงคือ โลกทัศน์ของบุคคลเหล่านั้น และในการวิจัยครั้งนี้ ได้รวมเอาส่วนหนึ่งของสื่อมวลชนที่จะมีผลต่อทัศนคติไว้ด้วย นั่นคือ หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ซึ่งจะ เป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงว่าบุคคลเหล่านี้ได้รับข่าวสารต่าง ๆ บ้างหรือไม่ ผลปรากฏว่า ผู้ตอบร้อยละ 65.8 และ 79.0 เป็นผู้อ่านหนังสือพิมพ์และดูโทรทัศน์ทุกวัน เป็นการแสดงให้เห็นชัดว่า บุคคลเหล่านี้อาจได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน และมีแนวคิด เป็นไปในทางทันสมัย เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะมีผลทำให้ได้ค่านิยมในทางที่เป็นปัจจุบันทันสมัยไปด้วยเช่นเดียวกัน (ดูจากตารางที่ 5)

ตารางที่ ๕ ร้อยละของผู้ตอบที่อ่านหนังสือพิมพ์และดูโทรทัศน์ จำแนกตามจำนวนครั้ง/สัปดาห์

จำนวนครั้ง/สัปดาห์	อ่านหนังสือพิมพ์	ดูโทรทัศน์
1	2.5	1.7
2	5.3	4.2
3	7.8	4.2
4	5.0	3.6
5	7.0	3.1
6	1.7	1.1
7	65.8	79.0
ไม่ตอบอื่น ๆ	4.9	3.1
รวม	100.0	100.0

เมื่อได้วิเคราะห์ข้อมูลออกมาแล้ว ผลจากการวิเคราะห์ก็จะได้ค่าเกียรติกุมิอาชีพของสังคมเมืองของไทยทั้ง 9 กลุ่มอาชีพ และผู้วิจัยได้นำค่าเกียรติกุมินี้มาเรียงลำดับในแต่ละกลุ่มอาชีพซึ่งปรากฏผลดังต่อไปนี้

ค่าเกียรติกุมิของอาชีพ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ เรียงลำดับ

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ วิชาชีพ

	ค่าเกียรติกุมิ
1. แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์	82.8
2. สถาปนิกและวิศวกร	74.1
3. อาจารย์มหาวิทยาลัย	72.5
4. พยาบาล	71.4
5. นักวิทยาศาสตร์กายภาพ เช่น นักเคมี ฟิสิกส์ ธรณีวิทยา	68.6
6. ผู้ใช้วิชาชีพทางกฎหมาย เช่น ทนายความ ผู้พิพากษาและอัยการ	68.4
7. เจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานและเรือ เช่น นักบิน นายเรือ วิศวกรประจำเรือ ดันหน	66.7
8. นักวิทยาศาสตร์ชีวภาพ เช่น นักชีววิทยา นักสัตววิทยา นักพฤกษศาสตร์	65.4

	ค่าเกียรติภูมิ
9. ครู-อาจารย์ ระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย	64.3
10. นักเศรษฐศาสตร์และนักบัญชี	63.2
11. นักสถิติ นักคำนวณ นักวิเคราะห์ระบบงาน	61.6
12. นักสังคมวิทยา นักประวัติศาสตร์ นักรัฐศาสตร์	57.8
13. นักสังคมสงเคราะห์	57.4
14. ผู้ปฏิบัติงานทางศาสนา เช่น พระสงฆ์ บาทหลวง อนุศาสนาจารย์	56.7
15. ประติมากร จิตรกร ศิลปิน ช่างภาพและนักออกแบบ	53.8
16. นักประพันธ์เพลง นักดนตรี นักร้อง นักแสดง	52.6
17. นักกีฬาอาชีพ	50.3
18. นักประพันธ์ นักเขียน	49.4
19. นักหนังสือพิมพ์	48.3
20. โจร หมอคู่	23.0
<u>กลุ่มที่ 2 ผู้บริหารระดับต่าง ๆ</u>	
1. รัฐมนตรี	81.8
2. พุค	79.6
3. อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด	74.9
4. วุฒิสมาชิก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.)	70.0
5. นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้อำนวยการกอง สมาชิกสภาจังหวัด	63.0
6. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน คณะกรรมการหมู่บ้าน กรรมการสภาตำบล	47.4
<u>กลุ่มที่ 3 ผู้ปฏิบัติงานเสมียนพนักงาน</u>	
1. ผู้จัดการ นักธุรกิจ	66.4
2. ข้าราชการระดับกลาง	55.3
3. พนักงานคุมเครื่องคำนวณ เครื่องคอมพิวเตอร์	50.9
4. หัวหน้าเสมียนพนักงาน	47.9
5. พนักงานบัญชีรับ - จ่ายเงิน	44.1

ค่าเกียรติภูมิ

6. เจ้าหน้าที่ควบคุมการขนส่งและคมนาคม เช่น นายสถานีรถไฟ นายตรวจรถ	44.0
7. พนักงานชวเลข พิมพ์ดีด	41.3
8. พนักงานโทรศัพท์ โทรเลข	40.2
9. พนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ เช่น บุรุษไปรษณีย์ คนเดินหนังสือ นักการ	37.3
10. เสมียนพนักงาน เช่น เสมียนพัสดุ เสมียนโต้ตอบจดหมาย	35.3
11. กระเป๋ารถ	22.0

กลุ่มที่ 4 ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้า

1. เจ้าของกิจการ	63.8
2. ผู้จัดการฝ่ายซื้อ - ขาย	55.6
3. พนักงานขายและตัวแทนนายหน้า เช่น ผู้หาประกันภัย	39.4
4. หลงจู้ ผู้รับจ่านำ	36.7
5. พ่อค้าเร่	32.3

กลุ่มที่ 5 ผู้ประกอบอาชีพบริการ

1. ผู้จัดการโรงแรม ภัตตาคารและบาร์	60.9
2. ผู้ปรุงอาหาร กู้ก พ่อ/แม่ครัวอาชีพ	46.4
3. ผู้ควบคุมดูแล อาคาร แม่บ้าน และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	44.1
4. ผู้ให้บริการความปลอดภัย เช่น เจ้าหน้าที่ดับเพลิง ยาม	35.0
5. ช่างแต่งผม ตัดผมและเสริมสวย	34.8
6. พนักงานเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม	26.6
7. คนซักกรีด ซักแห้งและอัดรีดเสื้อผ้า	24.6
8. คนรับใช้ คนทำงานบ้าน คนทำความสะอาดและภารโรง	23.5
9. ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ เช่น พนักงานประจำลิฟท์	21.3
10. หญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์ตเนอร์	17.6

กลุ่มที่ 6 เกษตรกร

1. ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแลไร่นาหรือฟาร์ม	56.2
--	------

ค่าเกียรติภูมิ

2. เกษตรกร ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดใหญ่ 40 ไร่ขึ้นไป	54.3
3. เกษตรกร ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดกลาง 10-40 ไร่	49.6
4. เกษตรกร ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดเล็ก 10 ไร่	43.0
5. ชาวประมง ผู้เลี้ยงสัตว์น้ำ	37.1
6. ผู้เช่านา	29.0
7. ผู้ทำงานป่าไม้ คนตัดไม้	25.8
8. ผู้ทำงานในไร่นา ลูกจ้างนา คนงานในฟาร์ม	27.3
<u>กลุ่มที่ 7 ผู้ผลิต พนักงานและคนงาน</u>	
1. ผู้ควบคุมคนงานผลิตและหัวหน้าช่างเครื่องกลไฟฟ้า เคมี เหมืองแร่ ก่อสร้าง	56.8
2. พนักงานประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีโทรทัศน์	51.3
3. ช่างเพชรพลอย ช่างทองรูปพรรณ	45.3
4. ผู้ทำงานเหมืองแร่ เหมืองหินและขุดเจาะบ่อ	42.1
5. ช่างปรับเครื่องจักร ประกอบเครื่องกล เช่น ซ่อมนาฬิกา รถยนต์ ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์	42.1
6. ช่างปฏิบัติงานด้าน เคมี บด เคี้ยว กลั่น กรอง	41.7
7. ช่างปั้นแก้ว ดินเผา เจียรระโนแก้ว ช่างเขียนและตกแต่งเครื่องแก้ว ดินเผา ทำเครื่องดนตรี ตุ๊กตา	40.4
8. ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับโลหะ ถลุงแร่ หลอม หล่อ ชุบ	39.7
9. ช่างยนต์ ช่างเครื่องปรับอากาศ	39.5
10. ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย เย็บปัก ทำเบาะและที่นอน	38.8
11. ช่างทำเครื่องเรือน	38.0
12. ช่างพิมพ์	36.9
13. ช่างเหล็ก ช่างทำเครื่องมือ พนักงานเครื่องมือกล ช่างวางท่อ ช่างเชื่อม	36.9
14. ผู้ทำผลิตภัณฑ์ยาง พลาสติกและกระดาษ	36.7
15. พนักงานเครื่องอุปกรณ์ การขนส่ง เช่น พนักงานห้องเครื่องเรือ	35.8

	ค่าเกียรติภูมิ
16. ช่าง บั่น ทอ ถัก ย้อม ช่างเยื่อกระดาษ	35.5
17. ผู้ทำงานโรงสี โรงมันสำปะหลัง น้ำตาล น้ำปลา เส้นไหม สุรา ฟาร์มโคนม	35.1
18. ช่างก่ออิฐ ช่างไม้ ช่างปูนกระเบื้อง ช่างทาสีและพ่นสี	32.6
19. ช่างทำรองเท้า ตัดเย็บกระเป๋าและเครื่องหนัง	30.6
20. พนักงานขายถ่ายวัสดุ เช่น ผู้ทำงานบริเวณท่าเรือ ขนถ่ายสินค้าประจํายานพาหนะ	30.6
21. ผู้เตรียมใบยาสูบ มวนบุหรี่และทำยานักดู	29.2
22. กรรมกรหรือคนงาน	22.9

กลุ่มที่ 8 ทหาร - ตำรวจ

1. นายทหารระดับนายพล	76.3
2. ทหารระดับนายร้อย - นายพัน	67.1
3. นายพลตำรวจ	65.7
4. นายร้อยตำรวจ - นายพันตำรวจ	59.5
5. นายทหารชั้นประทวน คือ พลทหาร นายสิบ จ่า	51.0
6. นายพลตำรวจ นายสิบ จ่า นายดาบ	42.7

กลุ่มที่ 9 อื่น ๆ

1. คหบดี (ผู้ไม่มีอาชีพแต่มีบรรดกทรัพย์สิน)	50.1
---	------

เมื่อนำค่าเกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยแล้วก็พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มอาชีพผู้บริหารระดับต่าง ๆ เป็นกลุ่มอาชีพที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ย 69.5 รองลงมาคือกลุ่ม อาชีพนักวิชาการ วิชาชีพ มีค่าเฉลี่ย 60.5 อันดับที่สามคือ กลุ่มอาชีพทหาร-ตำรวจมีค่าเฉลี่ย 60.4 อันดับทีสี่คือ กลุ่มอื่น (คหบดี) มีค่าเฉลี่ย 50.1 อันดับที่ทำคือกลุ่มอาชีพผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการค้า ค่าเฉลี่ย 45.6 อันดับทีหกคือ กลุ่มอาชีพผู้ปฏิบัติงานเสมียนพนักงาน ค่าเฉลี่ย 44.1 อันดับทีเจ็ดคือ กลุ่มเกษตรกร มีค่าเฉลี่ย 40.3 อันดับทีแปดคือ กลุ่มอาชีพผู้ผลิตพนักงานและคนงาน มีค่าเฉลี่ย 38.2 และสุดท้ายคือ กลุ่มผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ย 33.5 (ดูตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเกียรตินิยม จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

ลำดับที่	กลุ่มอาชีพ	ค่าเฉลี่ย
1.	ผู้บริหารระดับต่าง ๆ	69.5
2	นักวิชาการ วิชาชีพ	60.5
3	ทหาร - ตำรวจ	60.4
4	อื่น ๆ (คหบดี)	50.1
5	ผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการค้า	45.6
6	ผู้ปฏิบัติงาน เสมียนพนักงาน	44.1
7	เกษตรกร	40.3
8	ผู้ผลิตพนักงานและคนงาน	38.2
9.	ผู้ประกอบการบริการ	33.5

จากการนำเอาค่าเกียรตินิยมของอาชีพของแต่ละกลุ่มนำมาเปรียบเทียบกันเฉพาะอาชีพที่ได้ค่าเกียรตินิยมสูงสุดและต่ำสุดของแต่ละกลุ่มอาชีพ ผลปรากฏว่า อาชีพที่ได้ค่าเกียรตินิยมสูงสุดส่วนใหญ่ เป็นหัวหน้า ผู้บังคับบัญชา หรือนายจ้างของผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุด โดยเริ่มพิจารณาจากกลุ่มที่ 2-8 ทุกคู่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้งกันแทบทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มนักวิชาการ วิชาชีพ ที่มีอาชีพ แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ ได้รับคะแนนสูงสุด ขณะที่อาชีพ โจร หมอผี ได้รับคะแนนต่ำสุด ซึ่งทั้ง 2 อาชีพนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน สำหรับกลุ่มอื่น ๆ เช่น รัฐมนตรี กับ กำนันผู้ใหญ่บ้าน เมื่อนำมาพิจารณาแล้วก็จะเห็นได้ว่า รัฐมนตรีเป็นผู้สั่งการให้กำนันผู้ใหญ่บ้านรับนโยบายไปปฏิบัติ เป็นการทำงานตามสายงานการบังคับบัญชาของระบบข้าราชการพลเรือน กลุ่มที่ 3 ผู้จัดการ นักธุรกิจ ตรงข้ามกับกระเป่ารถ อาชีพของคู่นี้ก็จะเห็นได้ว่า ผู้จัดการก็จะสั่งการไปยังลูกน้อง นั่นคือ กระเป่ารถให้ทำงานตามคำสั่งหรือ กลุ่มที่ 4 เจ้าของกิจการค้า ที่มีอำนาจสั่งการไปยังลูกน้องได้เช่น พ่อค้าเร่ ซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด ส่วนกลุ่มที่ 5 ผู้จัดการโรงแรม ภัตตาคารและบาร์ ซึ่งสภาพเหนือกว่าหญิงบริการที่ค้องอาศัยสถานที่เหล่านี้ประกอบอาชีพ และบางครั้งรวมทั้งต้องเป็นลูกจ้างทำงานให้ด้วย กลุ่มที่ 6 ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแล ไร่ นา ฟาร์ม ซึ่งก็เป็นผู้

สั่งการหรือเป็นเจ้าของหน่วยงานในไร่นา ส่วนกลุ่มที่ 7 คือ ผู้ควบคุมคนงานผลิตและหัวหน้าช่างก็จะเป็นคนคอยควบคุมดูแลการทำงานของกรรมกร. ในกลุ่มสุดท้าย คือ นายทหารระดับนายพล ซึ่งนับว่าสายทหาร - ตำรวจแล้วก็ถือว่า ทหารระดับนายพลนี้ก็เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งการมากกว่า ทหาร - ตำรวจระดับผู้น้อยอย่างแน่นอน จากการเปรียบเทียบนี้จะเห็นได้ว่าอาชีพที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เราก็สามารถนำมาเปรียบเทียบค่าเกียรติภูมิของกลุ่มเดียวกันเองทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนทีเดียว (ดูจากตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบอาชีพที่ได้ค่าเกียรติภูมิสูงสุดกับค่าสุด จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพ	อาชีพที่มีคะแนนสูงสุด	ค่าเกียรติภูมิ	อาชีพที่มีคะแนนต่ำสุด	ค่าเกียรติภูมิ
1	แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์	82.8	โทร หมอดู	23.0
2	รัฐมนตรี	81.8	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	47.4
3	ผู้จัดการ นักธุรกิจ	66.4	กระ เบ้ารถ	22.0
4	เจ้าของกิจการค้า	63.8	พ่อค้าเร่	32.3
5	ผู้จัดการโรงแรม ภัตตาคารและบาร์	60.9	หญิงบริการ	17.6
6	ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแลไร่นาฟาร์ม	56.2	ผู้ทำงานในไร่นา	27.3
7	ผู้ควบคุมคนงานผลิตและหัวหน้าช่าง	56.8	กรรมกรหรือคนงาน	22.9
8	นายทหารระดับนายพล	76.3	พลตำรวจ นายสิบ จำ	42.7

หมายเหตุ : กลุ่มอาชีพมีรหัสดังนี้

1. กลุ่มนักวิชาการ นักวิชาชีพ 2. กลุ่มผู้บริหารระดับต่าง ๆ 3. กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เสมียนพนักงาน 4. กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการค้า 5. กลุ่มผู้ประกอบการ 6. กลุ่มเกษตรกร 7. กลุ่มผู้ผลิตพนักงานและคนงาน 8. กลุ่มทหาร-ตำรวจ สำหรับกลุ่มที่ 9 กลุ่มอื่น ๆ มีเพียงอาชีพเดียวจึงไม่มีการเปรียบเทียบ

เมื่อนำอาชีพทั้งหมดรวม 89 อาชีพ มาเรียงลำดับจากสูงที่สุดไปจนต่ำสุดแล้ว ผลปรากฏออกมาดังนี้

ตารางที่ ๘ ค่า เกียรติภูมิของอาชีพ เรียงลำดับค่าคะแนนสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด

ลำดับที่	อาชีพ	ค่า เกียรติภูมิ
1	แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์	82.8
2	รัฐมนตรี	81.8
3	ทูต	79.6
4	นายทหารระดับนายพล	76.3
5	อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด	74.9
6	สถาปนิกและวิศวกร	74.1
7	อาจารย์มหาวิทยาลัย	72.5
8	พยาบาล	71.4
9	วุฒิสมาชิก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.)	70.0
10	นักวิทยาศาสตร์กายภาพ เช่น นักเคมี ฟิสิกส์	68.6
11	ผู้ใช้วิชาชีพทางกฎหมาย เช่น ทนายความ ผู้พิพากษา อัยการ	68.4
12	ทหารระดับนายร้อย-นายพัน	67.1
13	เจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานและเรือ เช่น นักบิน นายเรือ	66.7
14	ผู้จัดการ นักธุรกิจ	66.4
15	นายพลตำรวจ	65.7
16	นักวิทยาศาสตร์ชีวภาพ เช่น นักชีววิทยา นักสัตววิทยา	65.4
17	ครู-อาจารย์ระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย	64.3
18	เจ้าของกิจการค้า	63.8
19	นักเศรษฐศาสตร์และนักบัญชี	63.2
20	นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้อำนวยการกอง	63.2
21	นักสถิติ นักคำนวณ นักวิเคราะห์ระบบงาน	61.6
22	ผู้จัดการโรงแรม ภัตตาคารและบาร์	60.9
23	นายร้อยตำรวจ-นายพันตำรวจ	59.5
24	นักสังคมวิทยา	57.8

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่	อาชีพ	ค่าเกียรติภูมิ
25	นักสังคมสงเคราะห์	57.4
26	ผู้ควบคุมคนงานผลิตและหัวหน้าช่างเครื่องกลไฟฟ้า	56.8
27	ผู้ปฏิบัติงานทางศาสนา เช่น พระสงฆ์ บาทหลวง	56.7
28	ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแลไร่นาหรือฟาร์ม	56.2
29	ผู้จัดการฝ่ายซื้อ - ขาย	55.6
30	ข้าราชการระดับกลาง	55.3
31	เกษตรกร ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดใหญ่ 40 ไร่ขึ้นไป	54.3
32	ประติมากร จิตรกร ศิลปิน ช่างภาพและนักออกแบบ	53.8
33	นักประพันธ์เพลง นักดนตรี นักร้อง นักแสดง	52.6
34	พนักงานสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีโทรทัศน์	51.3
35	ทหารชั้นประทวน คือ พลทหาร นายสิบ จ่า	51.0
36	ผู้คุม เครื่องคอมพิวเตอร์	50.9
37	นักกีฬาอาชีพ	50.3
38	คหบดี	50.1
39	เกษตรกรชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดกลาง 10-40 ไร่	49.6
40	นักประพันธ์ นักเขียน	49.4
41	นักหนังสือพิมพ์	48.3
42	หัวหน้าเสมียนพนักงาน	47.9
43	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน	47.4
44	ผู้ปรุงอาหาร กู้ก พ่อ/แม่ครัวอาชีพ	46.4
45	ช่างเพชรพลอย ช่างทองรูปพรรณ	45.3
46	พนักงานบัญชีรับ-จ่ายเงิน	44.1
47	ผู้ควบคุมดูแลอาคาร แม่บ้าน ฯ	44.1
48	เจ้าหน้าที่ควบคุมการขนส่งและคมนาคม เช่น นายสถานีรถไฟ	44.0
49	เกษตรกร ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนที่ถือครองที่ดินขนาดเล็ก 10 ไร่ลงมา	43.0

ตารางที่ 8 : (ต่อ)

ลำดับที่	อาชีพ	ค่าเกียรติภูมิ
50	พลตำรวจ จำ นายสิบ	42.7
51	คณงานเหมืองแร่	42.1
52	ช่างปรับเครื่องจักรยนต์	42.1
53	ช่างปฏิบัติงานด้าน เคมี บด เคี้ยว กลั่น กรอง	41.7
54	พนักงานชวเลข พิมพ์ดีด	41.3
55	ช่างปั้นแก้ว ดินเผา เจียรระโนแก้ว ช่างเขียนและตกแต่งเครื่องแก้ว	40.4
56	พนักงานโทรศัพท์ โทรเลข	40.2
57	ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับโลหะ ถลุงแร่ หลอม หล่อ ชุบ	39.7
58	ช่างยนต์ ช่างเครื่องปรับอากาศ	39.5
59	พนักงานขายและตัวแทนขายหน้า เช่น ผู้หาประกันภัย เซลล์แมน	39.4
60	ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ประดิษฐ์เครื่องแต่งกายเย็บปัก ทำเบาะที่นอน	38.8
61	ช่างทำเครื่องเรือน	38.0
62	พนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ เช่นบุรุษไปรษณีย์ คนเดินหนังสือ	37.3
63	ชาวประมง ผู้เลี้ยงสัตว์น้ำ	37.1
64	ช่างพิมพ์	36.9
65	ช่างเหล็ก ช่างทำเครื่องมือ พนักงานเครื่องมือกล	36.9
66	หลงจู้ ผู้รับจำนำ	36.7
67	ผู้ทำผลิตภัณฑ์ยาง พลาสติก กระดาษ	36.7
68	พนักงานเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง เช่น ขับรถไฟ ขับรถ ขับเรือ	35.8
69	ช่างปั้น ทอ ถัก ย้อม ช่างเยื่อกระดาษ	35.5
70	เสมียนพนักงาน เช่น เสมียนพัสดุ เสมียนโต้ตอบจดหมาย	35.3
71	ผู้ทำงานโรงสี โรงมันสำปะหลัง น้ำตาล น้ำปลา สุรา ฯ	35.1
72	ผู้ให้บริการความปลอดภัย เช่น เจ้าหน้าที่ดับเพลิง ยาม	35.0
73	ช่างแต่งผม ตัดผมและเสริมสวย	34.8
74	ช่างก่ออิฐ ช่างไม้ ช่างปูนกระเบื้อง ช่างทาสี พันสี	32.6

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่	อาชีพ	ค่าเกียรตินิยม
75	พ่อค้าเร่	32.3
76	ช่างทำรองเท้า ตัดเย็บกระเป๋าและเครื่องหนัง	30.6
77	พนักงานขนถ่ายวัสดุ เช่น ผู้ทำงานบริเวณท่าเรือ	30.6
78	ผู้เตรียมใบยาสูบ มวนบุหรี่ และทำยานัตถุ์	29.2
79	ผู้เช่านา	29.0
80.	ผู้ทำงานในโร่นา ฟาร์ม ลูกจ้างนา คนงานในฟาร์ม	27.3
81	พนักงาน เสริฟอาหารและเครื่องดื่ม	26.6
82	ผู้ทำงานป่าไม้ คนตัดไม้	25.8
83	คนซักกรีด ซักแห้ง และอัดรีดเสื้อผ้า	24.6
84	คนรับใช้ คนทำงานบ้าน ภารโรง	23.5
85	โจร หมอดู	23.0
86	กรรมกรหรือคนงาน	22.9
87	กระเป๋ารถ	22.0
88	ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ เช่น พนักงานประจำลิฟท์ คนเฝ้าประตู	21.3
89	หญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์ตเนอร์	17.6

เมื่อพิจารณาคุณผลของผู้ตอบในการเลือกอาชีพที่มีคะแนนสูงสุดแล้ว จะพบว่า อาชีพที่อยู่ในกลุ่ม 10 อาชีพสูงสุดคือ แพทย์ รัฐมนตรี ทูต นายพลทหาร อธิบดี สถาปนิก และวิศวกร อาจารย์มหาวิทยาลัย พยาบาล วุฒิสมาชิก และนักวิทยาศาสตร์กายภาพ อาชีพทั้ง 10 นี้ มีความสอดคล้องกับเหตุผลเป็นอย่างมากกล่าวคือ เหตุผลแรกที่มีผู้ตอบถึงร้อยละ 30 คือ เป็นอาชีพที่มีเกียรติ เป็นที่เคารพยกย่องของคนทั่วไป จะเห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็น แพทย์ รัฐมนตรี ทูต ฯ ก็สามารถนับรวมอยู่ในกลุ่มนี้ได้ทั้งนั้น เหตุผลรองลงมาคือ เป็นอาชีพที่ช่วยเหลือผู้อื่นและเสียสละ จะเห็นได้ชัดมากในอาชีพ แพทย์ นายพลทหารและพยาบาล สำหรับเหตุผลลำดับที่ 3 คือ ถือว่าเป็นงานที่ต้องรับผิดชอบสูง มีอำนาจซึ่งน่าจะตรงกับอาชีพของ แพทย์ รัฐมนตรี ทูต นายพลทหาร วุฒิสมาชิก ส่วนเหตุผลที่กล่าวว่าเป็นงานท้าทาย

ใช้สมอง คิดสร้างสรรค์ และให้ความรู้ผู้อื่น นั่นก็คือ อาชีพแพทย์ สถาปนิกและวิศวกร อาจารย์มหาวิทยาลัย นักวิทยาศาสตร์กายภาพ เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบให้ไว้ คือ รู้สึกชอบอาชีพนั้น มีรายได้สูง ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 3.4 และ 7.8 ตามลำดับนั้น ถือว่าเป็นพื้นฐานทั่ว ๆ ไป (ดูรายละเอียดในตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 ร้อยละของการให้เหตุผลในการเลือกอาชีพต่าง ๆ ที่ให้คะแนนสูงสุด

เหตุผล	ร้อยละ
มีเกียรติ เป็นที่เคารพยกย่อง	30.0
ช่วยเหลือผู้อื่น เสียสละ	23.0
งานที่ต้องรับผิดชอบสูง มีอำนาจ	16.5
งานท้าทาย ใช้สมอง คิดสร้างสรรค์และให้ความรู้ผู้อื่น	8.1
มีรายได้สูง	7.8
รู้สึกชอบอาชีพนั้น	3.4
อื่น ๆ	3.1
ไม่ตอบ	8.1
รวม	100.0

ส่วน เหตุผลในการให้คะแนนต่ำสุด ซึ่งมีถึง 7 เหตุผลและมีจำนวนร้อยละแตกต่างกันออกไป โดยจะเริ่มพิจารณาจากอาชีพทั้ง 10 ที่อยู่ในกลุ่มอาชีพคะแนนต่ำสุด คือ หมอหวัดหรือหญิงบริการ พนักงานบริการอื่น ๆ กระเป๋ารถ กรรมกร หมอดู คนรับใช้ คนรับชักรีด คนตัดไม้ทำซุง พนักงานเสิร์ฟบริการ คนงานในโร่นาในฟาร์ม สำหรับเหตุผลแรกคือ เป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจ ร้อยละ 31.4 ถ้ามาพิจารณาอาชีพแล้ว อาชีพที่ได้คะแนนต่ำที่สุด คือ หมอหวัดหรือหญิงบริการ เป็นอาชีพที่ตรงกับเหตุผลนี้มากที่สุด เพราะสังคมไทยทุกวันนี้ยังไม่ยอมรับอาชีพนี้ เหตุผลรองลงมาคือ ต้องใช้แรงงานมาก และไม่มีการศึกษา ซึ่งถ้าพิจารณาดูให้ดีแล้ว เกือบทุกอาชีพในที่นี้ เป็นงานที่ต้องใช้ร่างกายมากทั้งนั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นอาชีพคนงานใน โร่นา ในฟาร์ม คนตัดไม้ทำซุง กรรมกร คนรับใช้ ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่ต้องการใช้ความรู้มากนัก สำหรับเหตุผลที่ว่า เป็นอาชีพหลอกลวงผู้อื่น และไม่ได้ทำประโยชน์เลย น่าจะเป็นอาชีพหมอดูมากที่สุด ส่วนเหตุผลที่กล่าวว่า เป็นอาชีพที่

ไม่ก้าวหน้า ไม่มั่นคง นำเบื่อ จำเจ มีรายได้น้อย ซึ่งมีผู้ตอบร้อยละ 7.3, 5.9, 5.3 ตามลำดับนั้น เมื่อถูกรวมแล้ว เกือบทุกอาชีพเข้าข่ายเหตุผลเหล่านี้ได้ทั้งนั้น (ดูตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 ร้อยละของการให้เหตุผลในการเลือกอาชีพที่ให้คะแนนต่ำสุด

เหตุผล	ร้อยละ
เป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจ	31.4
ต้องใช้แรงงานมาก ไม่มีการศึกษา	19.6
อาชีพที่หลอกลวงผู้อื่น	14.8
ไม่ได้ทำประโยชน์เลย	9.0
เป็นอาชีพที่ไม่ก้าวหน้า ไม่มั่นคง	7.3
นำเบื่อ จำเจ	5.9
มีรายได้น้อย	5.3
อื่น ๆ	3.9
ไม่ตอบ	2.8
รวม	100.0

เมื่อมาพิจารณาเหตุผลของการให้ค่าเกียรติภูมิทั้งของอาชีพที่สูงสุดและต่ำสุดแล้ว พบว่าจำนวนค่าร้อยละที่ให้นั้นมีความใกล้เคียงกันมากในแต่ละคู่เหตุผล เช่นดูจากอาชีพที่มีค่าสูงสุด ด้วยเหตุผลว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติเป็นที่เคารพยกย่องซึ่งได้ร้อยละ 30.0 ซึ่งจะเห็นได้ว่าอาชีพที่สังคมรังเกียจที่เป็นเหตุผลของอาชีพที่มีค่าต่ำสุดนั้น เป็นเหตุผลที่ตรงกันข้ามอย่างเห็นได้ชัดทีเดียว นั่นคือ ถ้าบุคคลในสังคมมีความเห็นว่า อาชีพนั้นน่าเคารพและมีเกียรติ ก็จะทำให้ค่าสูงสุดและถ้าเป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจ ซึ่งก็เท่ากับว่าไม่มีเกียรติ ด้วยก็จะให้ค่าต่ำสุด สำหรับเหตุผลอื่น ๆ ที่ตรงกันข้าม เช่น งานที่ช่วยเหลือผู้อื่นเสียสละกับ เป็นอาชีพที่หลอกลวงผู้อื่นและไม่ได้ทำประโยชน์เลย เป็นงานทำทนายใช้สมองความคิดสร้างสรรค์และให้ความรู้ผู้อื่นซึ่งตรงข้ามกับต้องใช้แรงงานมาก ไม่มีการศึกษา มีรายได้น้อยสูงกับมีรายได้น้อย รู้สึกชอบอาชีพนั้นกับงานนำเบื่อ จำเจ จะเห็นได้ว่าเป็นเหตุผลที่มักจะ

ตรงข้ามกันเสมอ (ดูตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบการให้เหตุผลของการเลือกอาชีพที่ให้ค่าเกียรตินิยมต่ำสุดกับสูงสุด

เหตุผลของค่าเกียรตินิยมสูงสุด	ร้อยละ	เหตุผลของค่าเกียรตินิยมต่ำสุด	ร้อยละ
มีเกียรติเป็นที่เคารพยกย่อง	30.0	เป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจ	31.4
ช่วยเหลือผู้อื่น เสียสละ	23.0	ต้องใช้แรงงานมาก ไม่มีการศึกษา	19.6
งานที่ต้องรับผิดชอบสูง มีอำนาจ	16.5	เป็นอาชีพที่หลอกลวงผู้อื่น	14.8
เป็นงานท้าทาย ใช้สมอง คิดสร้างสรรค์	8.1	ไม่ได้ทำประโยชน์เลย	9.0
และให้ความรู้ผู้อื่น		เป็นอาชีพที่ไม่ก้าวหน้า ไม่มั่นคง	7.5
มีรายได้สูง	7.8	น่าเบื่อ จำเจ	5.9
รู้สึกชอบอาชีพนั้น	3.4	มีรายได้น้อย	5.3
อื่น ๆ	3.1	อื่น ๆ	3.9
ไม่ตอบ	8.1	ไม่ตอบ	2.8
รวม	100	รวม	100

อาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมสูงสุด - ต่ำสุด

ผลจากการวิเคราะห์ออกมาแล้ว พบว่า อาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมสูงสุด จำนวน 3 อาชีพแรก ได้แก่ อันดับที่ 1 อาชีพ แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ เภสัชกร อันดับที่ 2 อาชีพ รัฐมนตรี และอันดับที่ 3 คือ อาชีพ ทูต สำหรับอาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมต่ำสุด จำนวน 3 อาชีพสุดท้าย ได้แก่ อาชีพ กระเบือรถ พนักงานบริการ และหญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์ต เนอร์ และต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงรายละเอียดของทั้ง 6 อาชีพนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกอาชีพทั้ง 6 นี้ และเหตุผลที่ให้ในการเลือกอาชีพเหล่านี้

แพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ เภสัชกร

ผู้เลือกอาชีพแพทย์ ๗ และให้ค่าเกียรตินิยมเป็นอันดับหนึ่งนั้น คือผู้ที่ เป็นเพศชาย จำนวนร้อยละ 31.7 และเพศหญิงร้อยละ 68.3 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้หญิงให้ค่าเกียรตินิยม

มากกว่า 1 เท่าตัว ซึ่งเป็นการแสดงถึงว่าผู้หญิงมีความใกล้ชิดและให้ความสำคัญต่อแพทย์มากกว่าผู้ชาย เมื่อมาพิจารณาถึงวัยที่ให้ค่าเกียรตินิยมของอาชีพนี้แล้ว ก็พบว่า ผู้ที่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี เป็นกลุ่มที่ให้ค่าเกียรตินิยมแก่อาชีพแพทย์ ๗ นี้มากที่สุด คือ 44.4 รองลงมาคืออายุระหว่าง 31-40 ปี เท่ากับร้อยละ 23.8 ลำดับที่ 3 ได้แก่อายุ 41-50 ปี มีจำนวนร้อยละ 19.0 อายุต่ำกว่า 20 ปีร้อยละ 7.9 อายุ 51-60 ปี มีร้อยละ 3.2 และอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 1.6 ในด้านการศึกษาของผู้ตอบนั้นปรากฏว่า ผู้ตอบมากกว่าครึ่งหนึ่งคือร้อยละ 57.1 มีการศึกษาในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 23.8 และระดับประถมศึกษา ร้อยละ 17.5 เป็นการแสดงถึงว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงเป็นผู้ที่มองเห็นความสำคัญของอาชีพแพทย์ ๗ เป็นส่วนใหญ่ เมื่อมาพิจารณาที่อาชีพของผู้ตอบ พบว่า ผู้ตอบกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด คือ อาชีพค้าขายซึ่งมีตอบมาจจำนวนร้อยละ 31.7 รองลงมาคือ อาชีพรับจ้างจำนวนร้อยละ 27.0 และกลุ่มที่ 3 คืออาชีพรับราชการและรัฐวิสาหกิจจำนวนร้อยละ 25.4 นอกนั้นตอบกันมาเป็นเพียงประปรายเท่านั้น

สำหรับเหตุผลที่ผู้ตอบให้มาในการเลือกอาชีพแพทย์ ๗ เป็นอาชีพที่มีเกียรตินิยมสูงสุด นั้นมีด้วยกันหลายเหตุผล คือ ผู้ตอบพิจารณาแล้วว่า อาชีพแพทย์ เป็นอาชีพที่ต้องเสียสละ และเป็นอาชีพที่ทำประโยชน์ให้กับสังคมส่วนรวม กล่าวคือ แพทย์ช่วยให้มนุษย์ด้วยกันรอดพ้นจากความทุกข์ทรมาน เนื่องด้วยการเจ็บไข้ได้ป่วยที่จะต้องประสบกันทุกคน รวมทั้งยังเป็นบุคคลที่ผู้ป่วยเชื่อถือและยึดมั่น มีความรู้สึกสบายใจที่ได้อยู่ใกล้แพทย์ และผู้ที่ประกอบอาชีพนี้จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบสูงใช้ความรู้ความสามารถอย่างมากในการทำงาน สำหรับอาชีพนี้ได้ค่าเกียรตินิยมจำนวน 82.8 คะแนน

รัฐมนตรี

เป็นอาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมเป็นอันดับที่ 2 โดยได้รับค่าเกียรตินิยมเท่ากับ 81.8 คะแนน ผู้ตอบที่เลือกอาชีพรัฐมนตรีเป็นอันดับหนึ่งนั้นเป็นผู้ตอบเพศชายจำนวนร้อยละ 56.4 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 43.6 เป็นการแสดงว่า ผู้ชายให้ความสำคัญต่อรัฐมนตรีมากกว่าผู้หญิง และผู้ตอบอยู่ในวัย 21-30 ปี เป็นผู้ที่เลือกอาชีพนี้มากที่สุดเลยคือ ร้อยละ 47.3 รองลงมาได้แก่อายุ 41-50 ปี มีจำนวนร้อยละ 27.3 อันดับที่ 3 คือผู้มีอายุระหว่าง 31-40 ปี โดยเลือกร้อยละ 18.2 และอายุ 51-60 ปี อายุ 20 ปี เลือกจำนวนร้อยละ 5.5

และ 1.8 ตามลำดับ สำหรับทางด้านการศึกษาของผู้ตอบนั้น ได้พบว่าผู้ตอบมากกว่าครึ่งหนึ่งคือร้อยละ 54.5 เป็นผู้มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 27.3 และสุดท้ายระดับประถมร้อยละ 18.2 อาชีพของผู้ตอบนั้นก็พบว่า อาชีพค้าขายร้อยละ 40.0 เป็นผู้เลือกอาชีพนี้ แสดงว่าให้ความสำคัญกับอาชีพรัฐมนตรีนี้มาก รองลงมาคือ พนักงานบริการร้อยละ 32.7 และอาชีพอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละต่ำลงมามากคืออาชีพ ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูงร้อยละ 12.7 อาชีพรับจ้างกับแม่บ้านและนักศึกษาเท่ากันคือ 5.5 อันดับสุดท้ายคืออาชีพ รับราชการรัฐวิสาหกิจและอื่น ๆ เท่ากับร้อยละ 1.8 เท่านั้น

ในส่วนที่เป็นเหตุผลของผู้ที่ตอบเลือกอาชีพนี้มาเป็นอันดับ 1 ของเขาเหล่านี้มีเหตุผลต่างกันออกไป ดังนี้ ผู้ตอบถือว่าอาชีพเป็นอาชีพที่มีเกียรติมาก เพราะทำให้เกิดความเจริญแก่ประเทศชาติ เนื่องด้วยต้องเป็นผู้บริหารร่วมกันรับผิดชอบปกครองประเทศ พัฒนาชาติให้ไปสู่ความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นอาชีพที่มีอำนาจมากมายและจะต้องรับผิดชอบสูงต่องานที่ทำ เพราะการตัดสินใจสั่งการออกไปนั้นจะมีผลทำให้ประเทศชาติเป็นไปในแนวทางนั้น ๆ ได้

บุคคล

บุคคลเป็นอาชีพที่ได้รับค่าเกียรติภูมิเป็นอันดับที่ 3 คือ 79.6 คะแนน สำหรับผู้ตอบที่เลือกอาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีค่าเกียรติภูมิตั้งสูงที่สุดนั้น คือผู้ตอบที่เป็นผู้ชายจำนวนร้อยละ 38.7 และเป็นผู้หญิงร้อยละ 61.3 และผู้ตอบในวัย 21-30 ปี ตอบจำนวนมากที่สุดคือ 64.5 รองลงมาอายุ 31-40 ปี จำนวน 25.8 อายุ 51-60 ปีร้อยละ 6.5 และสุดท้ายคือผู้ตอบอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 3.2 ผู้ตอบมีระดับการศึกษาสูงกว่ามัศึกษามีจำนวนมากถึงร้อยละ 71.0 รองลงมาคือ 16.1 ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา สุดท้ายระดับประถมร้อยละ 12.9 อาชีพของผู้ตอบ ปรากฏว่า อาชีพรับราชการรัฐวิสาหกิจ เลือกอาชีพนี้มากที่สุดคือร้อยละ 32.3 อาชีพค้าขายร้อยละ 25.8 อันดับที่ 3 คืออาชีพ รับจ้างร้อยละ 19.4 และที่ตอบมาจำนวนเท่ากันพอดีคือ พนักงานบริการและแม่บ้านนักศึกษาจำนวนร้อยละ 9.7 อาชีพที่เลือกน้อยที่สุดคือ ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูงตอบจำนวนร้อยละ 3.2

เรื่องของเหตุผลที่ให้มาสำหรับอาชีพนี้ คือ เป็นอาชีพที่มีความสำคัญต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้สูง ใช้สมองในการทำงาน ช่วยในการติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ ต้องมี

ความสามารถมากต้องรับผิดชอบสูง และเป็นผู้ที่ทุกคนยอมรับและยกย่องทั้งในประเทศและต่างประเทศ (ดูรายละเอียดตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 ร้อยละของคุณสมบัติผู้ตอบที่เลือกอาชีพแพทย์ ๗ รัฐมนตรี ทูต สูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง

	ตัวแปร	แพทย์ ๗	รัฐมนตรี	ทูต
<u>เพศ</u>	ชาย	31.7	56.4	38.7
	หญิง	68.3	43.6	61.3
<u>อายุ</u>	ต่ำกว่า 20 ปี	7.9	1.8	-
	21-30 ปี	44.4	47.3	64.5
	31-40 ปี	23.8	18.2	25.8
	41-50 ปี	19.0	27.3	-
	51-60 ปี	3.2	5.5	6.5
	60 ปีขึ้นไป	1.6	-	3.2
	<u>การศึกษา</u>	ระดับประถม	17.5	18.2
ระดับมัธยมศึกษา		23.8	27.3	16.1
สูงกว่ามัธยมศึกษา		57.1	54.5	71.0
อื่น ๆ		1.6	-	-
<u>อาชีพ</u>	รับราชการรัฐวิสาหกิจ	25.4	1.8	32.3
	ค้าขาย	31.7	40.1	25.8
	ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง	4.8	12.7	3.2
	รับจ้าง	27.0	5.5	19.4
	พนักงานบริการ	1.6	32.7	9.7
	แม่บ้านและนักศึกษา	6.3	5.5	9.7
	อื่น ๆ	3.2	1.8	-

สำหรับอาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมต่ำที่สุด เรียงลำดับดังนี้

อาชีพหญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์ตเนอร์	ได้รับค่าเกียรตินิยม	17.6
อาชีพพนักงานบริการอื่น ๆ	ได้รับค่าเกียรตินิยม	21.3
อาชีพกระเป๋ารถ	ได้รับค่าเกียรตินิยม	22.0

หญิงบริการ

นับเป็นอาชีพที่ 89 ของการวิจัยครั้งนี้ นั่นคือได้รับค่าเกียรตินิยมต่ำที่สุด ทั้งนี้ได้มีผู้ตอบที่ได้ให้ค่าเกียรตินิยมเป็นเพศหญิงร้อยละ 56.4 และเป็นเพศชายร้อยละ 43.8 ผู้ที่ตอบนี้กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือร้อยละ 52.7 ของผู้ตอบเป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาซึ่งมีร้อยละต่างจากกลุ่มแรกมากคือร้อยละ 20.0 ได้แก่ผู้ตอบอายุ 31-40 ปี และตามมาด้วยอายุ 41-50 ปี มีร้อยละ 14.5 อายุ 51-60 ปี ได้ตอบร้อยละ 5.5 และสุดท้ายเท่ากันคือร้อยละ 3.6 เป็นผู้ที่ตอบอยู่ในวัย 60 ปีขึ้นไปและต่ำกว่า 20 ปี การศึกษาของผู้ตอบนั้นพบว่า ผู้ตอบกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือร้อยละ 59.1 เป็นผู้มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 21.8 และระดับประถมร้อยละ 19.1 ส่วนอาชีพนั้นผู้ที่ให้ค่าเกียรตินิยมอาชีพนี้ต่ำที่สุด มีอาชีพต่าง ๆ ที่จำนวนร้อยละไม่ต่างกันมากนัก กล่าวคือ มีอาชีพค้าขาย อาชีพรับราชการและรัฐวิสาหกิจ และอาชีพรับจ้าง มีร้อยละ 29.1, 27.3 และ 24.5 ตามลำดับ อาชีพที่เหลือนั้นมีจำนวนร้อยละห่างกันออกมามากจากกลุ่มแรก คือร้อยละ 7.3, 5.5, 3.6, 1.8 และ 0.9 ซึ่งได้แก่อาชีพเรียงตามลำดับดังนี้ ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง แม่บ้านและนักศึกษา, พนักงานบริการ, อื่น ๆ และ เกษตรกร

ในการให้เหตุผลนั้น ผู้ตอบได้ให้เหตุผลหลาย ๆ อย่างดังได้กล่าวคือ ผู้ตอบเห็นว่าอาชีพหญิงบริการนี้เป็นอาชีพที่ไร้ความรู้ความสามารถ ไม่ต้องมีการศึกษาเพียงแต่มีรูปร่างหน้าตาดีก็ใช้ได้แล้ว ผู้ประกอบอาชีพนี้เป็นบุคคลที่ไม่มีคุณค่า เป็นผู้ที่ทำลายชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล และต่อประเทศชาติ ทำให้สังคมไทยเสื่อมเสียรวมทั้งขนบธรรมเนียมศีลธรรมประเพณีที่ดีของไทยก็เสื่อมเสียไปด้วย นอกจากนี้บุคคลเหล่านี้ยังก่อให้เกิดสถานที่แหล่งอบายมุข มั่วสุมเกิดคดีอาชญากรรมขึ้นอีกด้วย ผู้ตอบเห็นว่าผู้ที่ประกอบอาชีพนี้ เป็นผู้ที่สามารถจะหางานอื่นทำได้อีกมากมาย แต่เป็นเพียงเพราะเกียจคร้านไม่อยากทำงานอย่างอื่น จึงประกอบอาชีพนี้

พนักงานบริการอื่น ๗ เช่น พนักงานประจำลิฟท์ คนเฝ้าประตู คนเฝ้ารถ

ผู้ตอบที่ให้ค่าเกียรตินิยมอาชีพนี้ต่ำที่สุด คือผู้ตอบเป็นเพศชายร้อยละ 55.6 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 44.4 โดยมีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 63.0 เป็นกลุ่มที่ตอบมามากที่สุด รองลงมาอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 18.5 และ 11.1 สำหรับผู้ตอบอายุ 41-50 ปี กลุ่มที่ตอบน้อยที่สุดอายุต่ำกว่า 20 ปี ตอบร้อยละ 7.4 และเป็นผู้มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา ร้อยละ 74.1 ระดับมัธยมศึกษา 18.5 และ 7.4 คือผู้ตอบที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา สำหรับอาชีพของผู้ตอบนั้นจำนวนร้อยละเท่ากับคู่แรกคือ 29.6 ได้แก่อาชีพรับราชการ และรัฐวิสาหกิจกับรับจ้าง รองลงมาคือ อาชีพค้าขายร้อยละ 18.5 และอาชีพอีก 2 คู่ที่มีร้อยละเท่ากันคือ 7.4 ได้แก่อาชีพพนักงานบริการและแม่บ้าน นักศึกษาส่วนร้อยละ 3.7 ได้แก่อาชีพผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูงกับอื่น ๆ

เหตุผลที่ให้สำหรับอาชีพนี้มีไม่มากนัก ได้แก่การประกอบอาชีพนี้มีรายได้น้อยและไร้เกียรติเพราะต้องคอยรับใช้ผู้อื่น ต้องเป็นลูกจ้างเขาคอยรับคำสั่งจากเจ้านาย การทำงานใช้เพียงกำลังกายไม่ต้องใช้สมองในการคิด นอกจากนี้แล้วเห็นว่าอาชีพนี้ไม่ถาวรไม่มีความก้าวหน้าแต่อย่างใด

กระเป๋ารถ

ผู้ตอบที่ให้ค่าเกียรตินิยมอาชีพนี้ต่ำที่สุดนั้น คือผู้ตอบที่เป็นเพศชายร้อยละ 72.7 และเพศหญิงร้อยละ 27.3 ซึ่งต่างจาก 2 อาชีพที่ได้ค่าเกียรตินิยมต่ำดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้ตอบมีอายุ 21-30 ปี เป็นกลุ่มที่มีความเห็นต่ออาชีพนี้ ร้อยละ 45.5 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มากที่สุด รองลงมาเท่ากันคือ ร้อยละ 27.3 สำหรับกลุ่มผู้อยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี และ 41-50 ปี แต่กลุ่มที่กลับไม่แสดงความเห็นต่ออาชีพนี้ได้แก่กลุ่มอายุ 51-60 ปีขึ้นไปและต่ำกว่า 20 ปี ในด้านการศึกษาของผู้ตอบ กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดคือระดับการศึกษาสูงกว่ามัศึกษามี ร้อยละ 74.1 รองลงมาคือ ระดับมัศึกษาร้อยละ 18.5 และร้อยละ 9.1 ระดับประถมศึกษา สำหรับกลุ่มอื่น ๆ ตอบมาร้อยละ 2.2 อาชีพของผู้ตอบ ได้พบว่าอาชีพค้าขาย เป็นผู้ตอบมากที่สุดคือร้อยละ 31.7 รองลงมา 27.0 คือ อาชีพรับจ้างและอาชีพรับราชการ และรัฐวิสาหกิจร้อยละ 25.4 ส่วนอาชีพแม่บ้านและนักศึกษาตอบร้อยละ 6.3 ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง ร้อยละ 4.8 อื่น ๆ ร้อยละ 3.2 สุดท้ายคือ พนักงานบริการร้อยละ 1.6

ส่วน เหตุผลที่ผู้ตอบให้แก่อาชีพกระเป๋ารถนี้ คือ เป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้ความรู้
มากนัก ไม่มีอิสระในการทำงานต้องคอยรับคำสั่ง เป็นลูกน้องลูกจ้างคนอื่น ไร้เกียรติ
และมีรายได้น้อย (ดูรายละเอียดตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 ร้อยละของคุณสมบัติผู้ตอบที่เลือกอาชีพกระเป๋ารถ พนักงานบริการ ฯ
หญิงบริการเป็นอาชีพต่ำสุด

	ตัวแปร	กระเป๋ารถ	พนักงานบริการ	หญิงบริการ
<u>เพศ</u>	ชาย	72.7	44.4	43.8
	หญิง	27.3	55.6	56.4
<u>อายุ</u>	ต่ำกว่า 20 ปี	-	7.4	3.6
	21-30 ปี	45.5	63.0	52.7
	31-40 ปี	27.3	18.5	20.0
	41-50 ปี	27.3	11.1	14.5
	51-60 ปี	-	-	5.5
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-
	<u>การศึกษา</u>	ระดับประถม	9.1	7.4
	ระดับมัธยม	36.4	18.5	21.8
	สูงกว่ามัธยม	54.5	74.1	59.1
	อื่น ๆ	2.2	-	-
<u>อาชีพ</u>	เกษตรกร	-	-	0.9
	รับราชการรัฐวิสาหกิจ	27.3	29.6	27.3
	ค้าขาย	18.2	18.5	29.1
	ผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง	-	3.7	7.3
	รับจ้าง	27.3	29.6	24.5
	พนักงานบริการ	18.2	7.4	3.6
	แม่บ้านและนักศึกษา	-	7.4	5.5
	อื่น ๆ	9.1	3.7	1.8

เมื่อดูค่าเฉลี่ยของอาชีพที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุดแล้วก็พบว่า เพศของผู้ตอบแบบสอบถามนั้นมีอิทธิพลต่อการให้คะแนนเกียรติภูมิของอาชีพไม่ต่างกันมากนัก เช่น อาชีพแพทย์ ผู้ตอบชายให้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 81.9 ซึ่งต่ำกว่าผู้ตอบหญิงเพียงเล็กน้อยคือ 83.7 ต่างกันเพียง 1.8 คะแนน ส่วนอาชีพรัฐมนตรีนั้นทั้งเพศชายและหญิงให้คะแนนเกือบจะไม่แตกต่างกันเลยคือ 81.7 และ 81.9 รวมทั้งอาชีพพุทธก็เช่นเดียวกัน โดยเพศชายให้ค่าเฉลี่ย 79.4 เพศหญิงให้ 79.8 สำหรับอาชีพที่อยู่ในช่วงต่ำสุด 3 อาชีพสุดท้าย ซึ่งก็ให้คะแนนไม่ต่างกันมากนักคือ อาชีพกระบี่กระบอง เพศชายให้ 23.7 เพศหญิงให้ 20.6 อาชีพพนักงานบริการ เพศชายให้ค่าเฉลี่ย 22.1 เพศหญิงให้ 20.8 สำหรับอาชีพที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือ หญิงบริการ นั้นเพศชายให้ 19.9 ขณะที่เพศหญิงให้ 15.6 (ดูตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเกียรติภูมิที่ให้แก่อาชีพสูงสุด - ต่ำสุด จำแนกตามเพศ

อาชีพ	เพศ	
	ชาย	หญิง
แพทย์ ๗	81.9	83.7
รัฐมนตรี	81.7	81.9
พุทธ	79.4	79.8
กระบี่กระบอง	23.7	20.6
พนักงานบริการ ๗	22.1	20.8
หญิงบริการ	19.9	15.6

สำหรับค่าเฉลี่ยที่ผู้ตอบอายุต่าง ๆ ให้แก่อาชีพสูงสุด - ต่ำสุดนั้น ได้มีค่าแตกต่างกันออกไป คือ ผู้ตอบแต่ละช่วงอายุให้ค่าเฉลี่ยต่ออาชีพแพทย์ ๗ โดยผู้ที่มีอายุต่ำที่สุดคือต่ำกว่า 20 ปี ให้ค่าสูงสุดเท่ากับ 84.9 รองลงมาคืออายุ 41-50 ปี ให้ค่าเฉลี่ย 83.7 อันดับสามได้แก่อายุ 21-30 ปี ให้ค่า 83.4 อายุ 31-40 ปี ให้ค่า 82.7 อายุ 60 ปีขึ้นไปให้ 78.1 และสุดท้ายอายุ 51-60 ปี ให้ค่าเฉลี่ย 75.7 ส่วนอาชีพรัฐมนตรีปรากฏว่า ผู้ตอบอายุระหว่าง 41-50 ปี เห็นว่ามีความสำคัญมากให้ค่าสูงสุด 83.8 รอง ๆ ลงมาที่ใกล้เคียงกันคือ 82.6 81.9, 81.2, 80.5 ซึ่งได้แก่อายุ 31-40 ปี, 60 ปีขึ้นไป, 21-30 ปี และ 51-60 ปีตามลำดับ สำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่าให้ค่าต่ำสุดคือ 76.9 อาชีพพุทธนั้นผลปรากฏว่า ผู้ที่อายุต่ำกว่า

20 ปี ได้ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 89.1 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดจากทุก ๆ อาชีพที่กล่าวในที่นี้ รองลงมาคืออายุ 60 ปีขึ้นไปให้ค่าเฉลี่ย 82.9 และ 80.1 คือผู้มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ส่วนอายุ 31-40 ปี และ 41-50 ปี ให้ค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 78.9 ส่วนผู้ให้ค่าเฉลี่ยแก่อาชีพ ทูตต่ำที่สุดคือ ผู้อยู่ในวัย 51-60 ปี โดยให้ค่าเฉลี่ย 72.9 สำหรับอาชีพที่มีค่าต่ำที่สุด 3 อาชีพ นั้น อาชีพกระบี่กระบองเป็นอาชีพที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 26.4 โดยผู้มีอายุ 60 ปีให้ค่านี้ และที่รองลงมาคือ 23.2, 22.4, 21.3, 18.9 และ 15.5 ตามลำดับ อาชีพพนักงาน บริการด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 26.2 ซึ่งให้ค่าโดยผู้มีอายุ 51-60 ปี และรองลง มาคือ 22.2, 21.4, 21.1, 20.9 และ 18.7 ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่มีคะแนนต่ำที่สุด คือ หญิงบริการ ๆ นั้น ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 20.2 โดยผู้มีอายุระหว่าง 51-60 ปี ส่วนผู้ที่ ต่ำกว่า 20 ปี และอายุ 21-30 ปีให้ค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 19.1 รองลงมาคือ 15.9 และ 15.0 สุดท้าย 14.9 คือผู้ที่มีอายุ 41-50 ปี เป็นผู้ให้ค่าเฉลี่ย (ดูตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเกียรตินิยมของอาชีพที่ให้แก่อาชีพสูง - ต่ำสุด จำแนกตาม อายุ

อาชีพ	อายุ					
	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี	60 ปีขึ้นไป
แพทย์ ๆ	84.9	83.4	82.7	83.7	75.7	78.1
รัฐมนตรี	76.9	81.2	82.6	83.8	80.5	81.9
ทูต	89.1	80.1	78.9	78.9	72.9	82.9
กระบี่กระบอง	21.3	23.2	22.4	18.9	15.5	26.4
พนักงานบริการ ๆ	18.7	21.4	20.9	21.1	26.2	22.2
หญิงบริการ ๆ	19.1	19.1	15.9	14.9	20.2	15.0

สำหรับทางด้านการศึกษาของผู้ตอบที่แบ่งออกเป็น 3 ระดับนั้น เมื่อดูค่าเฉลี่ยของ ผู้ตอบที่มีการศึกษาต่างระดับกันแล้ว ก็พบว่า อาชีพแพทย์นั้นผู้มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา เป็นผู้เห็นความสำคัญสูงสุด และให้ค่าสูงสุดคือ 84.3 รองลงมาคือ 81.1 และ 80.8 ซึ่งได้แก่ผู้มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาตามลำดับ อาชีพรัฐมนตรีนั้นผู้ที่มีการ

ศึกษาระดับมัธยมศึกษาได้ให้ค่าสูงสุดคือ 83.8 รองลงมา 81.2 และ 80.5 ส่วนอาชีพทูต ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาให้ค่าสูงสุด คือ 82.1 และรองลงมาคือ 77.9 และ 75.5 อาชีพกระเป่ารถได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 23.1 ซึ่งให้ค่าโดยผู้มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา รองลงมาคือ 21.5 และ 19.5 อาชีพพนักงานบริการ ฯ ได้รับค่าสูงสุดคือ 22.5 ซึ่งให้ค่าเฉลี่ยนี้โดยผู้มีการศึกษาระดับประถมศึกษารองลงมาคือ 22.1 และ 20.8 สำหรับอาชีพสุดท้ายคือ หญิงบริการ ฯ ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 18.9 ซึ่งให้ค่าโดยผู้มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา รองลงมาคือ 18.5 และ 13.9 ซึ่งให้ค่าเฉลี่ยโดย ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาและประถมศึกษาตามลำดับ (ดูตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเกียรติภูมิของอาชีพที่ให้แก่อชีพสูงสุด - ต่ำสุด จำแนกตามระดับการศึกษา

อาชีพ	ระดับการศึกษา		
	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	สูงกว่ามัธยมศึกษา
แพทย์	80.8	81.1	84.3
รัฐมนตรี	80.5	83.8	81.2
ทูต	77.9	75.5	82.1
กระเป่ารถ	19.5	21.5	23.1
พนักงานบริการ ฯ	22.5	22.1	20.8
หญิงบริการ ฯ	13.9	18.9	18.5

ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนเกียรติภูมิของอาชีพที่ให้แก่อชีพสูงสุด - ต่ำสุด โดยดูจากอาชีพของผู้ตอบนั้น ก็พบว่า อาชีพแพทย์ ที่ผู้ตอบให้ค่าสูงสุดนั้น ผู้มีอาชีพเป็นพนักงานรับจ้าง, กรรมกร ให้ค่าเกียรติภูมิสูงสุดคือ 85.8 รองลงมาคือ 83.1 ซึ่งให้เท่ากันระหว่างอาชีพผู้รับราชการรัฐวิสาหกิจ และผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง อาชีพค้าขายก็ให้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 82.7 ซึ่งสูงกว่าแม่บ้าน ฯ ที่ให้ 80.9 ผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรให้ค่าเฉลี่ย 79.0 และสุดท้ายค่าเฉลี่ย 72.2 นั้นให้ค่าโดยกลุ่มอาชีพพนักงานบริการ ฯ สำหรับอาชีพรัฐมนตรีที่ผู้ตอบให้คะแนนเฉลี่ยนั้น ปรากฏว่าให้ค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันมากโดยเริ่มจาก 83.9 ที่ให้

โดยผู้มีอาชีพรับจ้าง รองลงมาคือ 82.5, 82.0, 81.6, 81.1 และ 80.3 ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยค่าสุดของอาชีพนี้คือ 75.8 ซึ่งให้ค่าโดยผู้ที่ เป็นแม่บ้านและนักศึกษา อาชีพทูต ก็ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 83.3 โดยผู้มีอาชีพเกษตรกร นอกนั้นก็ใกล้เคียงกันคือ 81.3 81.0, 80.3, 79.9 และ 79.9 เท่ากัน ส่วนอาชีพพนักงานบริการ ๗ ให้ค่าเฉลี่ยค่าสุด คือ 66.9 อาชีพกระบี่ารถได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 32.0 โดยผู้มีอาชีพเกษตรกร รองลงมาคือ 27.3, 24.1 23.9, 20.9, 20.2 และ 19.3 ตามลำดับ ส่วนอาชีพพนักงานบริการ ด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 36.0 ที่ให้ค่าโดยเกษตรกร นอกนั้นก็ต่ำกว่ากันมากคือ 26.7, 21.6, 20.9, 20.4 18.9 และ 18.5 ตามลำดับ อาชีพสุดท้ายคือ หญิงบริการ๗ ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 21.7 โดยผู้ให้ค่าเฉลี่ยนี้คือผู้ใช้วิชาชีพชั้นสูง ที่ใกล้เคียงกัน คือค่าเฉลี่ย 21.0 โดยผู้มีอาชีพเกษตรกร และรองลงมาคือ 19.2 โดยผู้มีอาชีพรับจ้าง และค่าเฉลี่ย 17.9, 17.2, 16.9 เรียงตามลำดับ สุดท้ายที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 14.5 ซึ่งให้ค่าเฉลี่ยนี้โดยผู้มีอาชีพค้าขาย (ดูรายละเอียดตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยของคะแนน เกียรติภูมิของอาชีพที่ให้แก่อชีพสูงสุด - ต่ำสุด จำแนก ตามอาชีพของผู้ตอบ

อาชีพ	อาชีพของผู้ตอบ						
	เกษตรกร	รับราชการ	ค้าขาย	พนักงานบริการ	รับจ้าง	ผู้ใช้วิชาชีพ	แม่บ้าน
แพทย์	79.0	83.1	82.7	72.2	85.8	83.1	80.9
รัฐมนตรี	82.0	82.5	81.1	81.6	83.9	80.3	75.8
ทูต	83.3	81.3	79.9	66.9	80.3	79.9	81.0
กระบี่ารถ	32.0	24.1	20.2	20.9	19.3	27.3	23.9
พนักงานบริการ ๗	36.0	20.9	18.9	26.7	21.6	18.5	20.4
หญิงบริการ ๗	21.0	17.2	14.5	17.9	19.2	21.7	16.9

อาชีพที่มีบทบาทสำคัญมากในสังคมไทย

ในสังคมไทย อาชีพทหารโดยเฉพาะระดับยศสูง ๆ มักจะเป็นอาชีพที่มีอิทธิพลอำนาจ บารมีมากจนเป็นที่เกรงขามต่อบุคคลฝ่ายอื่น ๆ เมื่อมาดูการวิเคราะห์ ค่าคะแนนเกียรติภูมิ ที่ได้รับ ก็พบว่า นายทหารระดับนายพลได้รับค่าเกียรติภูมิมาเป็นอันดับที่ 4 โดยได้คะแนน 76.3 นายทหารระดับนายร้อย - นายพันได้คะแนน 67.1 ซึ่งสูงกว่า นายพลตำรวจที่ได้ 65.7 คะแนน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าผู้ตอบเห็นว่า อาชีพทหารมีอิทธิพลและความสำคัญต่อสังคม ไทยมากเท่าที่ผ่านมา นายกรัฐมนตรีของไทยหลายคนก็เป็นบุคคลที่มาจากอาชีพทหาร นอกจากนี้ จะเป็นหัวหน้ารัฐบาลแล้ว ทหารก็ยังมียุทธศาสตร์สำคัญด้านการเมืองและการป้องกันประเทศ

ความไม่น่าจะเป็นของบางอาชีพ

จากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้เมื่อดูค่าเกียรติภูมิที่ได้หาค่าเฉลี่ยออกมาแล้ว กลับพบว่า มีบางอาชีพที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ในการได้รับค่าเกียรติภูมิในครั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับความเป็นจริงในสังคมไม่ว่าจะพิจารณาจากระดับการศึกษา รายได้ของผู้ที่ประกอบอาชีพนั้น แล้ว ทั้ง ๆ ที่ควรจะได้รับค่าเกียรติภูมิสูงกว่า แต่กลับได้รับต่ำกว่าในบางอาชีพเสียอีก ในทางตรงกันข้ามบางอาชีพน่าจะได้รับค่าเกียรติภูมิสูงแต่ปรากฏว่า ไม่ได้รับค่าเกียรติภูมิสูงเท่าที่ควร ดังตัวอย่าง

พยาบาล ได้รับค่าเกียรติภูมิ 71.4 ซึ่งมากกว่าวุฒิสมาชิก ส.ส. ที่ได้ 70.0 หรือทหารนายร้อย-นายพัน, นายพลตำรวจ, นายอำเภอปลัดอำเภอ, นายร้อยตำรวจ-นายพันตำรวจ

พระสงฆ์ เป็นที่น่าสังเกตุว่าเมืองไทยเป็นเมืองพระพุทธศาสนา แต่ปัจจุบันบทบาทของพระสงฆ์เปลี่ยนแปลงและมีบทบาทต่อสังคมน้อยลง ดังนั้นค่าเกียรติภูมิที่ได้รับออกมาจึงได้เพียง 56.7 ซึ่งน้อยกว่าพยาบาล, หัวหน้าคนงาน, เจ้าของร้านค้าและผู้จัดการร้านอาหาร และบาร์ เป็นต้น และอีกอาชีพหนึ่งที่มีค่าเกียรติภูมิต่ำ คือ ตำรวจ

จากการที่อาชีพพยาบาลได้รับค่าเกียรติภูมิต่ำนั้นคือ ได้ค่าเกียรติภูมิ 71.4 จึงน่าจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยทางสังคมและมีผลต่อบัณฑิตบางส่วนบุคคล นั่นคือ เราต้องยอมรับว่าอาชีพพยาบาลเป็นอาชีพที่ตลาดแรงงานต้องการอยู่มากและตลอดเวลา เพราะความจำเป็น

ในการเจ็บไข้ของประชาชนทุกคนทำให้สถานพยาบาลทั้งในภาครัฐและเอกชนมีความต้องการแรงงานทางด้านนี้สูง จึงได้มีการเปิดสอนหลักสูตรนี้และมีจำนวนมากทุกปี เพื่อรองรับความต้องการของงาน ดังนั้นจึงมีผู้ที่ได้ศึกษาจบออกมาปฏิบัติงานอาชีพนี้มาก ซึ่งเป็นผลทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดได้พบเห็นรู้จักรวมทั้งได้ใช้บริการในสถานพยาบาลบ่อย ๆ และในการพบกับผู้ประกอบอาชีพนี้ ก็มักจะพบแต่ในทางที่ทำให้เห็นว่าเป็นบุคคลที่ดี เนื่องด้วยจะต้องมาปฏิบัติในการรักษาพยาบาล ซึ่งย่อมก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่ออาชีพนี้ ทำให้ได้คะแนน เกียรติภูมิสูงมากในสังคมเมืองของไทย

สำหรับกรณีพระสงฆ์และตำรวจที่ได้รับค่าเกียรติภูมิค่าในสังคมปัจจุบัน อาจเป็นเพราะแต่เดิมนั้นอาชีพทั้งสองมีบทบาทและสถานภาพที่เกื้อกูลต่อสังคมสูง แต่สังคมในปัจจุบันนี้เปลี่ยนไป เมื่อสังคมเปลี่ยนไป บทที่เป็นอุดมคติในอดีตจึงต่างออกไปจากปัจจุบัน ดังที่ พัทธา สายหู (2529) ได้กล่าวไว้ ตัวอย่างเช่น พระสงฆ์ เคยเป็นผู้มีบทบาทมากมายในสังคมไทย เป็นครูสอนหนังสือ, เป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่ชาวบ้าน, เป็นผู้นำชุมชน, เป็นที่เคารพยกย่องของประชาชน แต่ปัจจุบัน พระสงฆ์ถูกสถาบันอื่นมาแย่งหน้าที่นี้ไป ทำให้บทบาทของพระสงฆ์น้อยลง เช่น ครู-อาจารย์ สอนหนังสือแทน โรงเรียนซึ่งเคยใช้สถานที่วัดก็ไม่ใช้อีกต่อไป การให้ความเห็นปรึกษาหารือแก่ชาวบ้านในเรื่องต่าง ๆ นั้น ชาวบ้านเหล่านั้นก็หันไปปรึกษาผู้มีหน้าที่เชี่ยวชาญโดยเฉพาะแทน เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ ทนายความ แพทย์ เป็นต้น ดังนั้นเมื่อบทบาทของพระสงฆ์ในปัจจุบันมีการปฏิบัติจริงที่ต่างไปจากบทอุดมคติในอดีตอย่างมากเช่นนี้ พระสงฆ์จึงใกล้ชิดกับประชาชนน้อยลง คุณค่าของพระสงฆ์ลดลงไปจึงทำให้ได้รับค่าเกียรติภูมิค่าไปด้วย

ส่วนอาชีพตำรวจนั้นจะเห็นได้ว่า มีการกำหนดบทบาทของตำรวจอย่างสมบูรณ์ซึ่งถือเป็นบทอุดมคติ แต่เวลาปฏิบัติจริงแล้วไม่สามารถทำเหมือนกันได้ทุกคน ดังนั้นจึงทำให้ได้รับค่าเกียรติภูมิค่าต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

การจัดช่วงชั้นทางอาชีพในเขตเมือง

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า เขตเมืองของไทยไม่ว่าจะเป็นกรุงเทพฯ เชียงใหม่ หรือหาดใหญ่นั้น ถือว่าเป็นเมืองใหญ่มากริ้วชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในเมืองต่างไปจากชนบทโดยสิ้นเชิง มีการแบ่งงานกันทำตามความสามารถ มีความสัมพันธ์กันแบบทฤษฎีภูมิ

เป็นศูนย์กลางความเจริญทั้งในด้านการศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง มีความซับซ้อนมากขึ้นยิ่งถ้าเป็นเมืองใหญ่ขึ้น และสิ่งหนึ่งที่มีความหลากหลายมากจนไม่สามารถจะกำหนดได้ก็คือ อาชีพของบุคคลที่อาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ เหล่านี้ ถ้าเป็นเขตชนบทเราจะทราบได้ทันทีว่า อาชีพหลักของชาวชนบท 75-80 % เป็นชาวเกษตรกร แต่เขตเมืองนั้นกลับไม่สามารถจะระบุให้แน่ชัดลงไปได้เช่นนั้น ดังนั้นในการจัดช่วงชั้นทางอาชีพของงานวิจัยครั้งนี้จึงขอตัดอาชีพเกษตรกร กลุ่มที่ 6 ออกไปจากการจัดช่วงชั้นทางอาชีพ เพื่อให้ได้การจัดช่วงชั้นทางอาชีพของชาวเมืองอย่างแท้จริง ดังนั้นอาชีพที่จัดระดับชนชั้นครั้งนี้จึงเหลือเพียง 81 อาชีพ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า งานวิจัยของ North & Hatt เป็นงานการศึกษาที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยชิ้นนี้มาก กล่าวคือ เป็นการให้เกียรติของอาชีพเหมือนกัน มีวิธีการคล้ายคลึงกัน โดยได้คัดเลือกอาชีพจำนวนหนึ่งมาทำการวิจัยและให้กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับความมีเกียรติของแต่ละอาชีพ จำนวนอาชีพก็ใกล้เคียงกันคือ มี 90 อาชีพ ขณะที่งานวิจัยชิ้นนี้มี 89 อาชีพ และให้คะแนนสูงสุด 100 คะแนนเท่ากัน โดยแบ่งชั้นออกเป็น 5 ช่วงชั้น จัดแบ่งคะแนนช่วงละ 20 คะแนน ผู้วิจัยจึงตัดสินใจใช้หลักการแบ่งเหมือนกับ North & Hatt คือ แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้นและมีคะแนนช่วงชั้น ๆ ละ 20 คะแนน ดังต่อไปนี้

1. ช่วงชั้นสูงสุด	มีคะแนน	80.1-100.0
2. ช่วงชั้นสูง	มีคะแนน	60.1- 80.0
3. ช่วงชั้นปานกลาง	มีคะแนน	40.1- 60.0
4. ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ	มีคะแนน	20.1- 40.0
5. ช่วงชั้นต่ำ	มีคะแนน	0.1- 20.0

เมื่อนำอาชีพทั้ง 81 อาชีพมาจัดเข้าระดับช่วงชั้นทั้งห้าแล้ว ผลปรากฏดังนี้

- ช่วงชั้นสูงสุด มีทั้งหมดรวม 2 อาชีพ คือ
 1. แพทย์ ทันตแพทย์ ลัควแพทย์ เภสัชกร
 2. รัฐมนตรี
- ช่วงชั้นสูง มีอาชีพที่อยู่ในระดับนี้รวม 20 อาชีพ ได้แก่

1. บุค
 2. นายทหารระดับนายพล
 3. อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด
 4. สถาปนิกและวิศวกร
 5. อาจารย์มหาวิทยาลัย
 6. พยาบาล
 7. วุฒิสมาชิก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.)
 8. นักวิทยาศาสตร์กายภาพ เช่น นักเคมี ฟิสิกส์ ธรณีวิทยา
 9. ผู้ใช้วิชาชีพทางกฎหมาย เช่น ทนายความ ผู้พิพากษา อัยการ
 10. ทหารระดับนายร้อย - นายพัน
 11. เจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานและเรือ เช่น นักบิน นายเรือ วิศวกรประจำเรือ
ต้นหน
 12. ผู้จัดการ นักธุรกิจ
 13. นายพลตำรวจ
 14. นักวิทยาศาสตร์ชีวภาพ เช่น นักชีววิทยา นักสัตววิทยา นักพฤกษศาสตร์
 15. ครู - อาจารย์ระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย
 16. เจ้าของกิจการค้า
 17. นักเศรษฐศาสตร์และนักบัญชี
 18. นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้อำนวยการกอง สมาชิกสภาจังหวัด (ส.จ.)
 19. นักสถิติ นักคำนวณ นักวิเคราะห์ระบบงาน
 20. ผู้จัดการโรงแรม ภัตตาคารและบาร์
- ช่วงชั้นปานกลาง ซึ่งมีผู้มีอาชีพต่าง ๆ ในระดับนี้จำนวน 30 อาชีพ ดังนี้
1. นายร้อยตำรวจ - นายพันตำรวจ
 2. นักสังคมวิทยา นักประวัติศาสตร์ นักรัฐศาสตร์
 3. นักสังคมสงเคราะห์
 4. ผู้ควบคุมคนงานผลิตและหัวหน้าช่างเครื่องกลไฟฟ้า เคมี เหมืองแร่ ก่อสร้าง
 5. ผู้ปฏิบัติงานทางศาสนา เช่น พระสงฆ์ บาทหลวง อนุศาสนาจารย์

6. พนักงาน โทรศัพท์ โทรเลข
7. ผู้จัดการฝ่ายซื้อ - ขาย
8. ข้าราชการระดับกลาง
9. ประติมากร จิตรกร ศิลปิน ช่างภาพ และนักออกแบบ
10. นักประพันธ์เพลง นักดนตรี นักร้อง นักแสดง
11. พนักงานประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีโทรทัศน์
12. ทหารชั้นประทวนคือ พลทหาร นายสิบ จ่า
13. พนักงานคุมเครื่องคอมพิวเตอร์
14. นักกีฬาอาชีพ
15. คหบดี
16. นักประพันธ์ นักเขียน
17. นักหนังสือพิมพ์
18. หัวหน้าเสมียนพนักงาน
19. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน
20. ผู้ปรุงอาหาร กู้ก พ่อ/แม่ครัวอาชีพ
21. ช่างเพชรพลอยทำทองรูปพรรณ
22. พนักงานบัญชีรับ - จ่ายเงิน
23. ผู้ควบคุมดูแลอาคาร แม่บ้านและอาชีพที่เกี่ยวข้อง
24. เจ้าหน้าที่ควบคุมการขนส่งและคมนาคม เช่น นายสถานีรถไฟ นายตรวจรถ
25. พลตำรวจ จ่า นายสิบ นายดาบ
26. ผู้ทำงานเหมืองแร่ เหมืองหิน และขุดเจาะบ่อ
27. ช่างปรับเครื่องจักร ประกอบเครื่องกล เช่น ช่อมนาฬิกา รถยนต์
28. ช่างปฏิบัติงานด้านเคมี บด เคี้ยว กลั่น กรอง
29. พนักงานชวเลข พิมพ์ดีด
30. ช่างปั้นแก้ว ดินเผา เจียรระโนแก้ว ช่างเขียนและตกแต่งเครื่องแก้ว

- ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ ได้ค่าเกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ รวม 28 อาชีพ
1. ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับโลหะ ถลุงแร่ หลอม หล่อ ชุบ
 2. ช่างยนต์ ช่างเครื่องปรับอากาศ
 3. พนักงานขายและตัวแทนนายหน้า เช่น ผู้หาประกัน เซลล์แมน
 4. ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย เย็บ ปัก ทำเบาะและที่นอน
 5. ช่างทำเครื่องเรือน
 6. พนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ เช่น บุรุษไปรษณีย์ คนเดินหนังสือ นักการ
 7. ช่างพิมพ์
 8. ช่างเหล็ก ช่างทำเครื่องมือ พนักงานเครื่องมือกล
 9. หลงจู้ ผู้รับจ่านำ
 10. ผู้ทำผลิตภัณฑ์ยางพลาสติกและกระดาษ
 11. พนักงานเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง เช่น ขับรถไฟ ขับเรือ ขับรถ
 12. ช่าง ชัน ทอ ถัก ย้อม ช่างเย็บกระดาษ
 13. เสมียนพนักงาน เช่น เสมียนพัสดุ เสมียนโต้ตอบจดหมาย พนักงานต้อนรับ
 14. ผู้ทำงานโรงสี โรงมันสำปะหลัง น้ำตาล น้ำปลา สุรา
 15. ผู้ให้บริการความปลอดภัย เช่น เจ้าหน้าที่ดับเพลิง ยาม เจ้าหน้าที่เรือนจำ
 16. ช่างแต่งผม ตัดผม และเสริมสวย
 17. ช่างก่ออิฐ ช่างไม้ ช่างปูกระเบื้อง ช่างทาสี พันสี
 18. ช่างทำรองเท้า ตัดเย็บกระเป๋าและเครื่องหนัง
 19. พ่อค้าเร่
 20. พนักงานขนถ่ายวัสดุ เช่น ผู้ทำงานบริเวณท่าเรือ
 21. ผู้เตรียมใบยาสูบ มวนบุหรี่และทำยานัตถุ์
 22. พนักงานเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม
 23. คนซักรีด ซักแห้งและอัดรีดเสื้อผ้า
 24. คนรับใช้ คนทำงานบ้าน คนทำความสะอาดและภารโรง
 25. ไทร หมอดู
 26. กรรมกร หรือคนงาน

27. กระเป๋ารถ

28. พนักงานบริการอื่น ๆ เช่น พนักงานประจำลิฟท์ คนเฝ้าประตู คนเฝ้ารถ

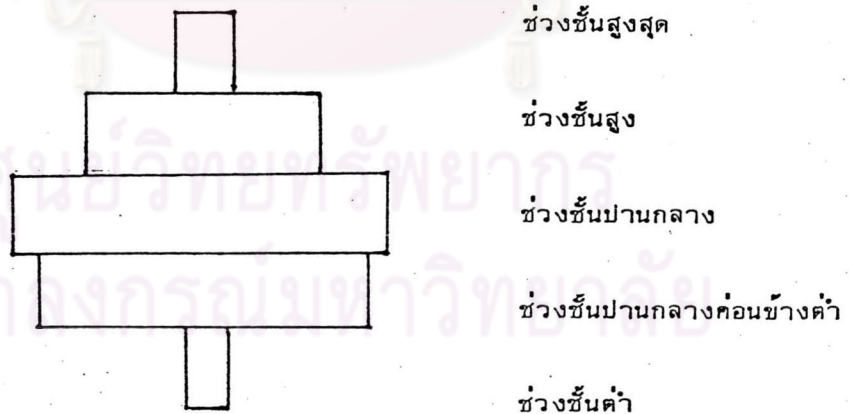
- ช่วงชั้นค่า มีจำนวน 1 อาชีพ คือ

1. หญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์ตเนอร์

จากอาชีพที่ศึกษาทั้งหมด 89 อาชีพ แต่ได้คัดอาชีพหลักของชาวชนบทไทยออกไป
จำนวน 8 อาชีพซึ่งอยู่ในกลุ่มเกษตรกร จึงเหลืออาชีพในเขตเมืองที่ใช้วัดช่วงชั้นครั้งนี้รวม
81 อาชีพ โดยแบ่งได้ตามระดับช่วงชั้นดังนี้

ช่วงชั้นสูงสุด	มี	2	อาชีพ	2.5 %
ช่วงชั้นสูง	มี	20	อาชีพ	24.7 %
ช่วงชั้นปานกลาง	มี	30	อาชีพ	37.0 %
ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ	มี	28	อาชีพ	34.6 %
ช่วงชั้นต่ำ	มี	1	อาชีพ	1.2 %
รวม		81	อาชีพ	100.0%

เมื่อนำอาชีพทั้ง 5 ชั้น มาจัดเป็นรูปโครงสร้างแล้วจะได้รูปดังนี้

เมื่อนำจำนวนอาชีพทุกระดับชั้นมาเข้ารูปโครงสร้างชนชั้นแล้วจะเห็นได้ว่า ช่วงชั้นที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง โดยอาศัยเกียรตินิยมของอาชีพเป็นตัวกำหนดนี้ มีรูปร่างค่อนข้างจะสมดุลง่าย ทั้งนี้เพราะชั้นกลางเป็นชนชั้นที่มีอาชีพต่าง ๆ สังกัดอยู่มากที่สุด สำหรับชั้นสูงกับชั้นค่อนข้างปานกลางมีจำนวนอาชีพต่างกันเพียง 8 อาชีพ ส่วนชั้นสูงสุดมี 2 อาชีพ และชั้นต่ำมีจำนวน 1 อาชีพ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติที่มีลักษณะเช่นนี้ เพราะชนชั้นที่มีลักษณะสุดโต่งนั้นจะมีจำนวนน้อย

อาชีพที่สงวนไว้สำหรับคนไทยกับการจัดช่วงชั้นทางอาชีพ

การประกอบอาชีพในเมืองไทยนั้น ผู้บริหารประเทศในอดีตเคยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการประกอบอาชีพที่อาจจะมีคนต่างชาติเข้ามาแย่งอาชีพของคนไทยไปหมด จึงได้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดงานในอาชีพและวิชาชีพที่ห้ามคนต่างด้าวทำ ซึ่งปรากฏในหนังสือรวมกฎหมายแรงงาน พ.ศ. 2522 ของกรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย (อ้างจาก นฤเบศ-ภาวสุ วารสารสารคดี, ปีที่ 3 ฉบับที่ 31) พบว่ามีทั้งหมด 39 อาชีพ ที่สงวนไว้สำหรับคนไทยที่มีสัญชาติไทยเท่านั้น มีปรากฏดังนี้

1. งานกรรมกร
2. งานกสิกรรม งานเลี้ยงสัตว์ งานป่าไม้หรือประมง ยกเว้นงานที่ใช้ความชำนาญเฉพาะสาขา หรือควบคุมดูแลฟาร์ม
3. งานก่ออิฐ งานช่างไม้หรืองานก่อสร้างอื่น ๆ
4. งานแกะสลักไม้
5. งานขับขี่ยานยนต์หรืองานขับขี่ยานพาหนะที่ไม่ใช่เครื่องจักรหรือเครื่องกล ยกเว้นงานขับขี่ยานพาหนะระหว่างประเทศ
6. งานขายของหน้าร้าน
7. งานขายทอดตลาด
8. งานควบคุมตรวจสอบหรือให้บริการทางบัญชี ยกเว้นงานตรวจสอบภายใน เป็นครั้งคราว
9. งานเจียรระโนหรือขัดเพชรพลอย
10. งานตัดผมหรืองานเสริมสวย
11. งานทอผ้าด้วยมือ

12. งานทอเสื่อ หรืองานทำเครื่องใช้ด้วยกก หวาย ปอ ฟาง หรือเยื่อไม้ไผ่
13. งานทำกระดาษสาด้วยมือ
14. งานทำเครื่องเขิน
15. งานทำเครื่องดนตรี
16. งานทำเครื่องทอง เครื่องเงินหรือนาก
17. งานทำเครื่องลงหิน
18. งานทำตุ๊กตาไทย
19. งานทำที่นอนหรือผ้าห่มนวม
20. งานทำบาตร
21. งานทำผลิตภัณฑ์ผ้าไหมด้วยมือ
22. งานทำพระพุทธรูป
23. งานทำมิด
24. งานทำร่มกระดาษหรือผ้า
25. งานทำรองเท้า
26. งานทำหมวก
27. งานนายหน้าหรืองานตัวแทน ยกเว้นงานนายหน้าหรืองานตัวแทนในธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ
28. งานในวิชาชีพวิศวกรรม สาขาวิศวกรรมโยธา ที่เกี่ยวกับงานออกแบบและคำนวณจัดระบบวิจัย วางโครงการทดสอบ ควบคุมการก่อสร้างหรือให้คำแนะนำ ทั้งนี้ไม่รวมงานที่ต้องใช้ความชำนาญพิเศษ
29. งานในวิชาชีพสถาปัตยกรรมที่เกี่ยวกับงานออกแบบ เขียนแบบประมาณราคา คำนวณการก่อสร้างหรือให้คำแนะนำ
30. งานประดิษฐ์เครื่องแต่งทนาย
31. งานปั้นหรือทำเครื่องปั้นดินเผา
32. งานมวนบุหรี่ด้วยมือ
33. งานมัคคุเทศก์ หรืองานจัดท่องเที่ยว
34. งานเร่ขายสินค้า
35. งานเรียงตัวพิมพ์อักษรไทยด้วยมือ

36. งานสาวและมัดเกลียวไหมด้วยมือ
37. งานเสียบนพนักงานหรืองานเลขานุการ
38. งานให้การทางจดหมายหรืออรรถคดี
39. งานทำเครื่องถม.

เมื่อพิจารณาอาชีพทั้ง 39 อาชีพนี้ก็พบว่า มีอาชีพอยู่ 6 อาชีพที่ระบุชัดเจนว่าเป็นงานที่ต้องทำด้วยมือเท่านั้น คือ งานทอผ้าด้วยมือ งานทำกระดาษด้วยมือ งานทำผลิตภัณฑ์ผ้าไหมด้วยมือ งานทอผ้าด้วยมือ งานเรียงตัวพิมพ์อักษรไทยด้วยมือ และงานสาวและมัดเกลียวไหมด้วยมือ ซึ่งถือจำเป็นงานระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือนและอาชีพอื่น ๆ ที่อยู่ในกลุ่มงานอุตสาหกรรมในครัวเรือนอีกเช่น งานทำเครื่องเขิน งานทำเครื่องลงหิน งานทำบาตร งานทำพระพุทธรูป งานทำมิด งานทำหมวก งานทำร่มกระดาษหรือผ้า งานทำเครื่องถม งานแกะสลักไม้ งานที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นอาชีพที่ไม่ได้รวมไว้ในการวิจัยครั้งนี้ และอีก 1 อาชีพที่ไม่มีในงานวิจัยครั้งนี้คือ งานมัดคุศุเทศก์หรือจัดนำเที่ยวรวมทั้งหมดเท่ากับ 16 อาชีพ ที่เหลืออีก 23 อาชีพนั้นเมื่อได้นำมาจัดระดับขั้นแล้วผลปรากฏดังนี้

1. ช่วงชั้นสูงสุด ไม่มีอาชีพใดเลย
2. ช่วงชั้นสูง มี 3 อาชีพ คือ
 - งานในวิชาชีพวิศวกรรม ฯ
 - งานในวิชาชีพสถาปัตยกรรม ฯ
 - งานควบคุมตรวจสอบ หรือให้บริการทางบัญชี
3. ช่วงชั้นปานกลาง มี 5 อาชีพ คือ
 - งานเจียรระโนหรือขัดเพชรพลอย
 - งานทำเครื่องดนตรี
 - งานทำตุ๊กตาไทย
 - งานทำเครื่องทอง เงิน หรือนาก
 - งานปั้นหรือทำเครื่องปั้นดินเผา
4. ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ มี 14 อาชีพ ได้แก่
 - งานกลสิกรรม งานเลี้ยงสัตว์ ฯ
 - งานก่ออิฐ งานช่างไม้หรืองานก่อสร้างอื่น ๆ

- งานขับขี่ยานยนต์ ฯ
 - งานขายของหน้าร้าน
 - งานขายทอดตลาด
 - งานตัดผมหรืองาน เสริมสวย
 - งานทำที่นอนหรือผ้าห่มนวม
 - งานทำรองเท้า
 - งานนายหน้าหรืองานตัวแทน
 - งานประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย
 - งานเร่ขายสินค้า
 - งานเสมียนพนักงานหรืองาน เลขานุการ
 - งานให้การทางจดหมาย หรืออรรถคดี
 - งานทอเส้นหรืองานทอเครื่องใช้ด้วย กก หวาย ปอ ฟางหรือเยื่อไม้ไผ่
5. ช่วงขั้นต่ำ มี 1 อาชีพ คือ

- งานกรรมกร

สิ่งที่น่าพิจารณาก็คือว่า งานที่สงวนไว้สำหรับคนไทยส่วนใหญ่เป็นงานที่อยู่ในช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ ที่เป็นงานไม่ค่อยใช้ความรู้ความชำนาญเฉพาะสาขามากนัก ดังนั้นจึงมีที่เป็นงาน ในระดับช่วงชั้นสูงเพียง 3 อาชีพเท่านั้น และงานเหล่านี้ยังมีข้อยกเว้นงานที่ต้องใช้ความชำนาญพิเศษอีกด้วย เมื่อนำมาพิจารณารวม ๆ แล้ว ก็พบว่า งานเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นงานที่เป็นอาชีพพื้นฐานของคนไทยทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้มากนัก สามารถเรียนรู้ และมีการถ่ายทอดได้จากบรรพบุรุษ ซึ่งเป็นลักษณะสภาพของสังคมไทยในอดีตที่บรรพบุรุษมักจะถ่ายทอดอาชีพที่ตนประกอบการอยู่ให้แก่ทายาทเพื่อสืบทอดอาชีพนั้น ๆ ต่อไป และพระราชกฤษฎีกานี้ได้บัญญัติขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว โดยที่ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่ประการใด ดังนั้นอาชีพเหล่านี้จึงเป็นอาชีพที่เคยมีความสำคัญในอดีตและคนไทยก็ได้ประกอบอาชีพเหล่านี้กันมา ซึ่งปัจจุบันสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไป การสงวนอาชีพเหล่านี้ไว้จึงมีความสำคัญลดลงไป

สรุป

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์รวม 357 คน โดยชาวกรุงเทพฯ ๗ มีจำนวน 176 คน เชียงใหม่ 92 คน และหาดใหญ่ 89 คน จากผู้ตอบ 357 คน เป็นเพศชาย 168 คน เพศหญิง 189 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า จากอาชีพที่ใช้ในการศึกษาวิจัย 89 อาชีพ เมื่อจัดลำดับค่าเกียรตินิยมแล้ว อาชีพที่ได้รับค่าเกียรตินิยมสูงสุดในสังคมเมืองคือ อาชีพแพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ โดยได้รับค่าเกียรตินิยมเท่ากับ 82.8 อาชีพที่มีเกียรตินิยมลำดับที่ 2 คือ รัฐมนตรีได้รับคะแนน 81.8 ลำดับ 3 ได้แก่ทูต ได้คะแนน 79.6 ส่วน 3 อาชีพสุดท้ายเรียงลำดับจากค่าที่สุด คือ หญิงบริการ ได้ค่าเกียรตินิยม 17.6 พนักงานบริการด้านอื่น ๆ มีค่าเท่ากับ 21.3 และกระเป๋ารถ ได้รับค่าเกียรตินิยม 22.0

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงชั้นทางสังคมออกเป็น 5 ระดับ โดยใช้หลักเกณฑ์คล้ายคลึงกับ North & Hatt (1947) ที่ใช้ศึกษาในสังคมอเมริกัน เมื่อนำมาจัดชั้นชั้นแล้วจะได้ดังนี้

1. ช่วงชั้นสูงสุด	มี	2	อาชีพ
2. ช่วงชั้นสูง	มี	20	อาชีพ
3. ช่วงชั้นปานกลาง	มี	30	อาชีพ
4. ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ	มี	28	อาชีพ
5. ช่วงชั้นต่ำมี	มี	1	อาชีพ

เมื่อนำช่วงชั้นทั้ง 5 ที่มีอาชีพจำนวนต่างกันนี้มาวาดเป็นรูปโครงสร้างช่วงชั้นแล้ว ผลปรากฏว่า เป็นรูปที่มีลักษณะค่อนข้างจะสมคูลย์